

TOP 10
POPULIAUSIA
RAŠYTOJA
LIETUVOJE!

Suplanuota
SANTUOKA

AGNĖ BAUSIENĖ

obuolys

AGNĖ BAUSIENĖ

Suplanuota
SANTUOKA

Romanas



JULIJA

– Tu ir vėl apie tą patį, – pasipiktino Eglė, – negi nemanai, kad tavo tėvo planas gali išeiti į naudą? – paklausė ji gulėdama ant mano lovos ir vartydama kažkokį madų žurnalą, kurį pati ir atsinešė.

– Į naudą? – suprunkščiau. – Gal nori į mano vietą? – paklausiau sarkastiškai, nors tikrai neprieštaraučiau apsikeisti vietomis su savo geriausia drauge. Jos gyvenimo niekas nereguliavo. Ji galėjo daryti, ką nori. Ir darė. O štai aš... mano ateitis buvo suplanuota. Kiekvienas žingsnis. Ir aš neturėjau jokios žodžio galios, kad galėčiau ką nors pakeisti. Buvau kaip pokerio žetonas, kurį tėvas pastatė ant laimingo skaičiaus ir metė kauliuką tikėdamasis, kad jam pasiseks.

– Visai norėčiau. Tomas tikrai gerai atrodo. Pagalvok, kaip būtų blogai, jei tavo būsimas vyras būtų baisus, – susiraukė ji. Vyras, su kuriuo mane supiršo tėvas, iš tiesų gražus, to nepaneigsi. Bet aš nenorėjau už jo tekėti. Jis pasipūtęs, arogantiškas šiknius, kuriam tikrai nebūsiu svarbi ir su kuriuo mano santuoka primins pragarą.

– Man neįdomi jo išvaizda...

– Kur jau. Taip sakai, nes jis gerai atrodo. O va štai, jei jis atrodytų kaip kaliausė, tuomet prie visų jo minusų pridėtum ir išvaizdą. O dabar tereikia žiūrėti į šviesiąją pusę. Be to, esi lyg ir kalta, kad neišsirinkai vyro pati, – pridūrė nerūpestingai, lyg nekalbėtume apie mano viso gyvenimo ateitį.

– Aš pati? – kilstelėjau antakius, negalėdama patikėti, ką pasakė mano geriausia draugė.

– Na, juk tėvas tau davė laiko. Dvejus metus, kad susirastum įtakingą vyrą. Negali jo kaltinti, jog praėjus duotam terminui tu likai nieko nepešusi.

– Negaliu patikėti, kad tu sakai man tokius žodžius...

– Bet juk taip ir yra. Galėjai pati susirasti turtingą vyrą, tokį, koks patiktų pačiai ir duotų naudos tėvo „imperijai“, – ji pirštais ore parodė kabučių ženklą.

– Ar tu numanai, kiek yra gerų, turtingų vyrų?

– Hmm... – susimąstė.

– Jų nėra, – pasakiau neketindama laukti jos atsakymo, – jei turtingas, vadinasi, šiknius. Toks dėsnis.

– Galbūt tu ir teisi. Bet vis vien Tomas labai karštas.

– Gal tuomet nuviliok jį ir man nereikės už jo tekėti.

– Nagi, juk negalėčiau taip pasielgti su savo geriausia drauge ir jos būsimu vyru, – nusijuokė ji, o man nebuvo juokinga. – Be to, nenoriu užsitraukti tavo tėvo rūstybės. Manau, Tomas irgi nenori, – vėl nusijuokė žinodama, kad Tomas mano tėvo tikrai nebijo.

– Ir manai, jog tik dėl to jis mane ves?

– Na, tiesą pasakius, tavo charakteris nėra perliukas. Eglė teisi. Kadangi aš taip pat buvau iš turtingos šeimos, mano charakteris pagal mano pačios sugalvotą dėsni taip pat buvo ne dovanėlė.

– Tu teisi, – nusijuokiau ir aš. Nuotaika staiga kiek pagerėjo. Tačiau mintis, kad turėsiu ištekti už vyro,

kurį man surado tėvas, man vis vien labai nepatiko. Tie laikai, kai piršlybos įvykdavo prieš nuotakos valią, seniausiai praėjo. Tačiau pabėgti taip pat negalėjau. Man patiko prabanga, kurioje gyvenau. O jei pabėgčiau, tėvas neabejotinai užblokuotų visas mano korteles ir likčiau be nieko. Taip pat užsitraukčiau jo rūstybę ir bala žino, ką jis dar sugalvotų. Nenorėjau to patirti. Jis buvo per daug valdingas ir per daug piktas vyras. O ir aš pati... nieko nemokėjau. Vienintelis dalykas, kurį išmokau spaudžiama tėvo, – groti fortepijonu. Bet juk tai man milijonų neatneš. O ir pati jaučiau, kad nenoriu juo groti. Vien dėl to, jog tėvas liepė išmokti. Apskritai, geriau pagalvojus, aš nežinojau, kas esu. Ko noriu. Jaučiausi tuščia viduje. Išauginta tam, kad būčiau panaudota tėvo tikslams. Įdomu, kaip būtų buvę, jei būčiau gimusi vyru.

– Gal tiesiog suteik jam šansą?

– Tėvui? – susiraukiau, grįžusi iš savo apmąstymų. Mūsų santykiai buvo toli gražu ne pyragai. Nuolatos pykdavomės ir jau nepamenu, kada ramiai kalbėjomės.

– Tomui.

– Ne kartą bendravau su juo... Nepatiko nė vienas iš jų.

– Tai kaip tu įsivaizduoji jūsų santuoką? Juk vestuvės už savaitės. Nemanai, kad tiesiog geriau pabandyti su juo susidraugauti? Juk tėvas tikrai norės palikuonių.

– Dulkintis su Tomu? Nė už ką, – pasakiau gal kiek per garsiai.

– Jau ir aš pradedu galvoti, kad man reikėtų apsimainyti su tavimi vietomis. Tu per daug nusistačiusi. Tikrai gali būti ir blogiau. Be to, tu su juo net nekalbėjai apie visą šį reikalą. Gal jis tau leis ramiai gyventi savo gyvenimą, o jis gyvens savo. Pagimdysi vieną ar du vaikus ir tėvas visam gyvenimui nuo tavęs atstos.

– Tekėti, gimdyti tam, kad nuraminčiau kažkokio vyro ego?

– Ne kažkokio vyro, savo tėvo.

– Ei, aš nebesuprantu, kieno pusėje tu esi... – pasi-piktinau nuo visų jos įkalbinėjimų ir pastangų įtikinti mane jaustis gerai dėl to, kas įvyks po savaitės.

– Tavo. Visuomet tavo pusėje. Tiesiog...

– Jokių tiesiog. Ne tau reikia priverstinai tekėti ir tu niekada nesuprasi, kaip aš jaučiuosi...

Blogiausia, kas buvo šioje situacijoje, tai mano motina. Ji nestojo manęs palaikyti. Anot jos, tai, ką siūlo tėvas, yra normalu, atsižvelgiant į mūsų statusą. Ji taip pat buvo ištekinta už to, kurio norėjo jos tėvas, ir niekas neprieštaravo. Galiausiai ji pamilo mano tėvą, bet tam prireikė ne vienerių metų. Aš to nenorėjau. Nenorėjau būti derybų objektas. Norėjau ištekti iš meilės. Jausti drugelius pilve. Jaustis mylima ir vertinama. O dabar tiesiog buvau tėvo koziris naujam sandoriui su labai įtakingu žmogumi.

Tomas buvo vienas stambiausių šalies verslininkų. Kartu su mano tėvu jie jau ne vienerius metus vis derino susijungimą ir naują verslo planą, tačiau jis niekaip negalėjo įtikinti Tomo visiškai į tai įsitraukti. Kai vieną vakarą jie gėrė viską ir kiek per daug jo padaugino, Tomas leptelėjo, kad jis sudarytų sandorį, jei tėvas išleistų mane už jo. Nežinau, ar tai buvo Tomo pokštas, ar jis iš tiesų norėjo mane vesti ir tai buvo jo šiaudas, tačiau tėvas sutiko. Be jokių klausimų. Lyg ir būtų laukęs progos, kada galės mane ištekti už ko nors ir gauti naudos. Apie šią istoriją sužinojau iš motinos. Abejoju, ar Tomas su tėvu nutuokia, kad aš apie tai žinau.

Tėvas jau buvo prieš tai pasakęs, kad turiu pradėti ieškotis vyro, nes man jau trisdešimt ir per ilgai užsi-buvau viena. Net buvo pradėjęs vadinti mane senmerge, nors dėl to aš nepykau. Nedegiau noru ištekti. Tai niekada nebuvo mano planas. Tačiau vyro susirasti pa-čiai nepavyko. Nors per daug ir neieškojau. Vis įsivaiz-davau, kad praėjus kuriam laikui tėvas tiesiog apsigalvos. Kad nevers manęs tekėti. Kad pagaliau susivoks, jog esu žmogus, o ne daiktas, tačiau taip nenutiko. Liko savaitė, kol tapsiu Tomo žmona, o aš to visiškai nelaukiau.

Iš viso to išspausiu bent jau vieną gerą dalyką. Iš-eisiu iš tėvo namų. Man nebereikės klausyti jo nuro-dymų. Baimintis, ką naujo sugalvos, kad mane galėtų kaip nors panaudoti savo planams. Kad ir kaip bus, vyliausi, jog neužšoksiu nuo vilko ant meškos.

Šiandien privalėjau susitikti su Tomu. Anot tėvo, mano pareiga prie jo pratintis. Sužinoti, kas jam pa-tinka ir kaip jį pamaloninti. Nes turėsiu būti tobula žmona ir nepadaryti jam gėdos prieš tokį įtakingą žmogų. Norėjau jam pasakyti, kad jis nė nenutuokia, kam pasmerkia tiek mane, tiek jo mylimą Tomą, nes

nei aš, nei jis šioje santuokoje nebūsime laimingi, bet nutylėjau. Jau pavargau per tiek metų su juo ginčytis ir nerasti bendros kalbos. Tad vietoje ginčo dabar ruošiausi „pasimatymui“ su savo būsimu vyru, nors daug mieliau žiūrėčiau, kaip džiūsta dažai ant sienos.

Tačiau, kad ir kaip nemėgau Tomo ar savo tėvo, nenorėjau atrodyti baisiai. Tik meilė sau ir teliko. Tad mylėsiu save. Net jei gyvenimas ir nebus toks, kokio ir linkėčiau sau ar apie kokį svajojau. Viena buvo aišku: gyvensiu prabangų gyvenimą, o tai kur kas daugiau nei daugelis gali tikėtis iš santuokos. Galbūt ir gerai, kad nebus meilės. Meilė labai dažnai skaudina ir daužo širdis, o aš nebuvo tam pasiruošusi.

– Jau pasiruošei? – paklausė atėjęs į kambarį tėvas. Jam nepatikdavo, kad verčiu Tomą laukti.

– Dar minutę! – šūktelėjau iš savo vonios kambario.

– Neturi tiek. Esu tikras, atrodai gerai. Einam, – pasakė šaltu ir griežtu balso tonu, kuriam tiesiog negalėjai nepaklusti. Suspaudžiau kumščius ir dariau kaip liepta.

– Minutė nėra daug, – burbtelėjau sekdamą jam iš paskos.

– Ir taip jis laukia jau penkiolika minučių, – pa-
priekaištavo.

– Tik dėl to, kad atvyko per anksti.

– Nesugalvok jam taip atsikalbinėti. Prisiekiu Die-
vu, jei Tomas po vestuvių ateis pas mane ir pasiskųs
tavimi... – nepabaigė minties tėvas, nes priėjome di-
džiulius laiptus, kurių apačioje jau laukė Tomas.

– Tomai, – pasisveikino tėvas, visiškai pakeitęs
balso toną.

– Robertai, – santūriai pasakė Tomas ir iš karto
pažiūrėjo į mane. – Julija, atrodo nuostabiai, – pagy-
rė komplimentu, kurio aš visiškai nenorėjau. Žinojau,
kad tai tik mandagumas prieš tėvą.

– Labas, Tomai, – tariau kasdieniškai per daug ne-
siveldama į malonybes, o tėvas dirstelėjo į mane tokiu
žvilgsniu, jog buvo galima gauti ir širdies smūgį.

– Pasiruošusi? – paklausė jis.

– Pasiruošusi pasivaikščioti? Žinoma, – kiekvienas
mūsų susitikimas iki šiol buvo pasivaikščiojimas tėvo
milžiniškame sode. Mes dar niekada nebuvo dvie-
se. Nenučiuokiau, koks tikslas mus taip stebėti. Galbūt
tėvas norėjo įsitikinti, kad nemiegosiu su juo anksčiau

laiko, lyg tai būtų mano didžiausias troškimas. O galbūt norėjo viską valdyti. Neįsivaizdavau, kaip jis viską valdys, kai ištekėsiu už Tomo.

– Robertai, gali palikti mus vienus, – pasakė Tomas ir mano tėvas kilstelėjęs antakius sustojo kaip įbestas, tačiau netarė nė vieno žodžio. Vienintelis Tomas turėjo tokią galią kalbėti su mano tėvu taip, kaip tik panorėjęs. Būti jam lygiu, o gal ir viršesniu už jį. Tomas laikė mano tėvą delne ir svarsčiau, ar taip bus visą laiką.

Tėvas visuomet eidavo kartu, kai mes su Tomu būdavome dviese. Laikydavosi atstumo, bet niekuomet nepamesdavo mūsų iš akiračio. Buvo gera pagaliau nejauti jo išmeigtų akių į nugarą.

– Ar gerai išsimiegojai? – paklausė Tomas ėmus eiti įprastinį maršrutą sodu. Visuomet pradėdavome savo kelionę pro didžiulę rožių arką ir keliaudavome trinkelėmis grįstu takeliu pro didelius hortenzijų ir bijūnų laukus, o vėliau prieidavome lubinus, vilkdalgius ir dar daugiau rožių, kol sugrįždavome į pradžią. Vasarą sodas atrodydavo kur kas gražiau. Viskas tiesiog

plaukdavo žiedų jūroje, o dabar teliko vos vienas kitas žiedas. Daugiausia žaluma ir krūmai, nors ir tie jau pasidavė rudens spalvoms.

– Gali pamiršti visus mandagumus, tėvas negirdi, – burbtelejau apžiūrinėdama vėlyvų gėlių žiedus ir pumpurus, dar nespėjusius išsiskleisti. Diena buvo puiki ir saulė kaitino taip skaisčiai, kad nori nenori sukrauti žiedai pradėjo skleisti žiedlapius ir tikrai galėjai pagalvoti, jog dabar neblogo vasaros diena.

– Nori, kad su tavimi kalbėčiau kaip mužikas? Jei tavo tėvas negirdi, vadinasi, turiu elgtis kaip gyvulys? – paklausė sutrikęs. Arba apsimetė tokiu.

– Klausyk. Aš žinau, koks esi. Pažįstu tave pakankamai, tad manęs neįtikinsi. Ypač likus savaitei iki vestuvių.

– Kodėl tu tokia nusistačiusi prieš mane? Ką aš blogo padariau?

– Ką tu blogo padarei?! – suspigau. – Manai, nežinau, kad visos šios vestuvės buvo tavo mintis? – mačiau, kaip persimainė jo veidas.

– Viskas ne taip, kaip atrodo...

– Man neįdomu. Jei tu tikiesi, kad šios vestuvės bus kažkoks laimingas įvykis tau ar galėsi su manimi elgtis kaip panorėjęs, tai labai klysti.

– Aš nieko nesitikiu, – pasakė mikliai. Nepatikėjau nė per nago juodymą.

– Kurgi ne. Pasisiūlei mane vesti vien tam, kad galėčiau gyventi gerą gyvenimą. Pfff... – paspartinau žingsnį, neketindama ilgiau klausytis jo nesąmonių.

– Ar negalim bent jau pabandyti sutarti ir nesirieti kiekvieną kartą kalbėdami? – pasivijo jis mane.

– Tikrai dar ne greitu metu. Tikiesi, kad sugausi laukinį žvėrį ir jis kaipmat taps prijaukintu naminiu gyvūnėliu?

– Juk esi protinga moteris. Neabejoju, suprasi, kokia nauda tau yra ištekėti už manęs, – neatlyžo jis.

– Neabejoju. Kada nors. Kai atslūgs pyktis. O aš pykti puikiai moku.

– Tuomet atsiprašinėsiu, kiek tik reikės, – tarė ir pasilenkęs nuskynė pačią gražiausią rožę, kurią tėvas puoselėjo visą rudenį ir laukė jos žydėjimo. Ji buvo vėlyva rožė ir pražysdavo vėliausiai.

– Tu žinai, kad tėvas nuskins tau galvą už tai, – stebėjaisi dėl tokio Tomo elgesio. Jis niekuomet neleisdaman skinti sode augusių gėlių, nors žiedų čia buvo tūkstančiai.

– Noriu pažiūrėti, ką jis man dėl to pasakys, – šyptelėjo ir nuskabęs spyglius įteikė man rožę. Jos žiedas didžiulis kaip delnas, o spalva... neįmanoma nusakyti. Iš tamsiai violetinės dryžiais perėjo į raudoną ir švelniai rožinę. – Žinau, tai nėra tokia situacija, kurios norėtum, bet pabandyk suteikti man šansą. Nesu aš blogas.

– Žinau, koks tu esi, – pasikartojau uostydama dieviškai kvepiančią gėlę.

– Abejoju...

Pasivaikščioję dar kelias akimirkas, sugrįžome į namą. Tėvas laukė beveik toje pačioje vietoje, kurioje jį ir palikome. Vos tik išvydo mane, laikančią jo brangiausią gėlę, veidas kaipmat paraudo iš pykčio.

– Ar tu staiga pamiršai visas namų taisykles?! – pradėjo plūstis jis. – Kas tau leido skinti tą gėlę? – pakėlė balsą tėvas.

– Ją nuskyniau aš, – ramiu balso tonu pasakė Tomas, žiūrėdamas tiesiai mano tėvui į akis. Šis kaipmat

persimainė ir pirmą kartą gyvenime pamačiau, kad jis nežino, ką sakyti. Anksčiau Tomas visuomet sutikdavo su mano tėvu, tik retkarčiais matydavau juos aštriau diskutuojant. Buvo smagu, kad bent jau jis gali pastatyti mano tėvą į vietą.

– Na... – ieškojo žodžių tėvas.

– Ar tai buvo draudžiama, Robertai? – kilstelėjo antakį Tomas.

– Ne, ne... juk tai tik gėlė... – pasakė sunkiai tardamas kiekvieną žodį ir negalėdamas akių atplėšti nuo rožės mano rankose. Akimirką pasijutau tokia galinga. Kokia dar niekada nesijaučiau. Nejučia atsistojau arčiau Tomo, lyg siekdama didesnės užuovėjos nuo tėvo rūstybės, kuri visiškai neatslūgo. Neabejojau, kad jis man tai prikiš vėliau. Tačiau dabar, šalia Tomo, jaučiausi galinga.

– Taip ir pagalvojau. Kam gėlės reikalingos, jei ne dovanoti moterims? – Tomo ranka apsivijo mano juosmenį ir aš sustingau.

– Išties, – apsimestinai nusišypsojo tėvas. Tik dabar iš tikro supratau, koks Tomas buvo galingas vyras. Ir ne tik savo turtais.

Skaitykite likusius
238 iš 256 puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:



**Audio
knyga**



**Elektroninė
knyga**

„Suplanuota santuoka“ – istorija, kuri ištirpdo širdį
ir verčia tikėti meile!

Julija – jauna moteris, įstrigusi valdingo ir turtingo tėvo tinkluose. Jo sprendimai neginčijami – dukters ateitį jis jau suplanavo: pavertęs ją sandėrio dalimi, nori ištekinti už naudingo, bet šalto ir paslaptingo verslininko Tomo. Iš pirmo žvilgsnio tai tiesiog finansinė sąjunga, tačiau likimas turi savų planų.

Kai likus vos savaitei iki vestuvių Julija ir Tomas pradeda pažinti vienas kitą, tarp jų išsibėbia kibirkštis. Jie abu kovoja su vidiniais demonais: Julija ieško stiprybės, kurios niekada neturėjo, o Tomas atranda jautrumą, kurį ilgai slėpė po ledine kauke. Bet ar užteks jų dviejų ryžto, kad išblaškytų praeities šešėlius ir atsivertų jausmams?

Tai istorija apie tėvų manipuliacijas, santykių virsmus ir silpną moterį, kuri išmoksta kovoti už savo gyvenimą. Čia susipina šeimos paslaptys, moralinės dilemos ir tikros meilės pažadas, kuris galiausiai laimi prieš bet kokias abejones.

„Suplanuota santuoka“ – romanas, kuris privers jus juoktis, verkti ir įsimylėti iš naujo.

Išdrįskite atrasti meilės jėgą ten, kur jos mažiausiai tikėtės. Ar pasiruošę įžengti į pasaulį, kuriame praeities šešėlius nugali širdies balsas?

AGNĖ BAUSIENĖ



ANNO 2004

Kiekviena nupirktą
knęga = pasodintas medis
www.obuolys.lt

Slaptas klubas

ISBN 978-609-484-766-0



9 786094 847660

Grožinė literatūra > Meilės romanas

SKAITANTIS YRA GRAŽUS